

Anette Kortegaards prædiken 19. søndag efter trinitatis

Taler

Anette Kortegaard
Præst

Dato

6. oktober 2024

Sted

Silkeborg Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst:**

Johannesevangeliet kapitel 1, vers 35-51

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes....

”Kom og se” siger Jesus, til dem han møder på sin vandring. For det handler om at se. Det er ikke nok bare at høre, forstå eller få noget fortalt. Det er nødvendigt selv at se og de billeder vi f.eks ser på TV ja, de prenter sig lagt dybere i os end det vi hører og læser. Også på Jesu tid havde menneske brug for selv at se. Se hvem det var, der var kommet til byen. Det var ikke nok for dem bare at høre Johannes Døberens forklarende ord og navne om Jesus. ”Hvor bor du” spørger de nysgerrigt. ”Kom og se” siger Jesus, og så fik de lov til at komme og se, hvor han boede. Og da de havde set det, gik den ene hjem, mens den anden fulgte efter.

Med Jesus var der andet og mere, end det man kan se med det blotte øje og forstå med sin forstand. Der var noget ved ham, der kaldte en undren frem. Hvem var han? Hvor kom han fra? Og hvad ville han i det hele taget? Da han den dag kom til byen, var der jo ingen der vidste, hvordan hans liv ville blive eller ende. Det var længe før korsfæstelse og opstandelse og alt det andet, som vi har hørt om ham. Der var hverken kongekrone, tornekrone naglemærker eller andet - alt det lå forude. Så hvad var det mon, der gjorde, at nogen gik hjem da de havde set huset, mens andre brød op fra alt det trygge og velkendte og bare fulgte efter ham uden at vide hvorhen?

Der må have været noget ved ham, en genkendelse og en længsel, der blev mødt, sådan som Natanael oplevede det, da Jesus så ham under figentræet. En oplevelse af at blive set, rummet og elsket uforbeholdent. Noget som det kan

være svært at forklare, men som nok bedst kan erfares - som en genklang, hvor livets fylde og mening i et nu anes og man undrer sig. Hvad skete der lige her, eller spørger som Nathanael: "Kan noget godt komme fra Nazareth?" For som alle andre har han svært ved at forestille sig, at noget virkelig godt, kan være lige i nabolaget og tætter på os end vi regner med. "Kom og se" siger Jesus. Men her er det noget andet end husets beliggenhed og indretning, det handler om. Her er det er længslen efter noget større og dybere.

Og mon ikke mange af os kender længslen efter mere end det man kan købe i Føtex på torvet? Længslen efter gode møder, der åbner liv og muligheder. Længes efter, som Jakob at se himlen åben, når livet har lukket sig omkring en. Jakob var på flugt – væk fra sig selv, sit hjem og sin bror, som han havde snydt og bedraget og nu var der ikke andet tilbage end nattens mørke, udmattelsen og en sten at læne sit hoved mod.

Sådan kan der jo være så mange forskellige natlige mørkekamre, hvor alt synes umuligt og man kan vende og dreje sig i sengen i håb om at finde hvile, men søvnen udebliver. For der kan jo være så meget i et menneskeliv, man ikke kan finde hoved og hale i og frygten kan i sådanne mørkekamre let få frit løb og stikke af med det hele, for frygten har en syg fantasi og kan kun forestille sig det værste. Og man kan ligge og længes desperat efter det lærred, der spænder sindets billede op og hvor alle fragmenter bliver set og forklaret i et fuldkomment skær.

Men vi kan ikke selv fremkalde det billede! Noget udefra må komme til eller vi må række ud – mod Gud og hinanden, for vi klarer det ikke selv. Bøn er at række ud! Bøn er længslen efter at blive forbundet med Gud og med andre. Bøn er en drøm om, at selvom alt om os ser sort ud, så er himlen åben. Bøn er, som Jakob at ane, at der er forbindelse mellem himmel og jord. At lys på forunderlig vis kan kile sig ind i krop og sind, når f.eks morgensolen kigger ind af vinduet efter en lang mørk nat eller et kærligt møde vækker genklang eller guddommelige ord får ånd og forbinder sig med os.

Åh, ja mon ikke vi kender sådanne øjeblikke, hvor mørket viger og liv og glæde baner sig vej på ny. Og tænk om vi så kunne fastholde disse lysende himmelstiger og øjeblikke, så vi aldrig siden skulle blive i tvivl om, at der virkelig er kommet noget godt fra Nazaret og at det guddommelige nærvær stadig er her – og tætter på os end vi overhovedet kan forestille os.

Men hvor kan det dog være svært at tro og fastholde sådanne små forklarede øjeblikke, for vores indre blik, for der er jo hele tiden så mange andre billeder,

der også fylder og bliver siddende i os. Lige nu er der alle de ubærlige billeder fra Mellemøsten, fra en virkelighed vi slet ikke fatter eller forstår. Billeder der efterlad-er os med sorg, afmagt og vrede og det kan virkelig være svært at se og bevare håbet om at noget godt kan ske – også der. Men det går altså ikke uden tro og håb og vi skal jævnlige mindes om det.

Jeg gætter på, at Jakob på sin videre vandring har haft brug for at vende tilbage til sin hovedpudesten igen og igen for at blive mindet om himmelstigen og at den findes - også når mørket slutter tæt og vi ikke ser og mærker det.

Derfor er der bygget Guds huse landet over, så vi altid har steder at vende tilbage til. Steder hvor døbefontens store sten minder os om, at vi udover at være så meget forskelligt - også er Guds elskede børn og at bønner og sangen er vores himmelstiger. Fra os til Gud eller fra Gud til os – for sådan er det med stiger. De går altid begge veje og måske mærker vi særligt denne forbindelse, når vi synger og stemmer sindet sammen og ånder i takt.

At være til gudstjeneste er så at sige, at stille ind på en anden bølgelængde, hvor det for en stund ikke handler om alt det vi kan få greb om og begribe, men hvor det handler om være og lade os gribe af noget større – af Gud. At tage imod på en dybere måde, at tage imod med hjerte, krop og sjæl.

Evangeliet i dag begynder med en opfordring: ”kom og se” og det lyder så enkelt, men jeg må samtidig erkende at mine aldrende øjne ofte har svært ved at se klart eller fastholde de glimt, jeg har anet undervejs og derfor er det for mig, så håbefuldt at Jesus slutter med ordene: ”I skal se” . At se er altså ikke noget man sådan gør en gang for alle, men noget vi hele tiden har brug for.

”I skal se” er en tilsigelse, en slags tilgodebevis. Et tilgodebevis er ikke noget, der påtvinges nogen, men muligheder man får. Mulighed for igen og igen at se, at Himlen er åben, at vi hører sammen med Gud så vores uro igen og igen kan vendes til glæde. ”I skal se”. Ja, vi skal se - både Gud og hinanden. Amen.

Lov og tak og evig ære.....

Gode Gud.

Der er så meget mørke og uro, så mange bekymringer, der kan fylde os. Kom til os og mød os, hvor vi er – netop i dag – med dit kærlige nærvær.

Tak for det håb du har lagt i vore hjerter og den længsel der rækker ud efter dig og hinanden. Lad os se dit kærlige ansigt og din vilje med os i din søn Jesus Kristus.

Ånd på os med din Hellige ånd, så vi ser det umuliges mulighed og bevæges til at handle kærligt, hvor vi er og med de muligheder vi får. Vi beder for den, der er mørkerød, ensom eller forladt. Lad ham og hende mærke din nærhed – også gennem os. Giv hvile til den trætte og mod til den modløse. Vi beder for den der kæmper med sygdom og lidelse – og sit eget sind. Lys din fred i det hjerte, der knuget af sorg og savn.

Og vi beder for alle der er offer for vold og overgreb, for den der må frygte og flygte og leve under vilkår vi slet ikke fatter. Send dine engle i mørket og vær du lys og trøst.

Vi beder for alle der har fået ansvar betroet i kirke og samfund og for verdens ledere, at de må forvalte deres magt efter din gode vilje. Vær med vor konge og dronning og deres familie og alle vore familier og dem vi holder af.
(Hør os når vi i et øjeblik stilhed beder for dem og det, der ligger os på sinde.....
Tak Gud at du hører vor bøn)

Tak at vi må leve af din nåde – lad det være vor fred og glæde i dag og alle dage.
Amen

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

19. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/anette-kortegaards-praediken-19-sondag-efter-trinitatis>